

DRIE GENERATIES

In deze rubriek beantwoorden drie mensen dezelfde vraag, bekeken door de bril van hun eigen generatie. Deze week: op welke manier en op welke toestellen kijken ze televisie?

‘Kijken wanneer het ons goed uitkomt’

Vic, Pieterjan en Wim Lenaers, met tablet en televisie. © Luk Vanmaercke

Vic Lenaers (66) was pas drie jaar oud toen in 1953 de eerste tv-uitzending in ons land op antenne ging, dus groeide hij net als zijn zoon Wim (38) en zijn kleinzoon Pieterjan (6) op met de beeldbuis als kameraad. De manier waarop deze drie telgen van hetzelfde geslacht televisiekijken, is echter verschillend.

„Ik heb niet echt een favoriet programma,” zegt Vic, „maar ik kijk dagelijks naar *Het journaal*. Duidingsprogramma’s, zoals *Van Gils & gasten*, liggen me ook wel. Meestal kijk ik live naar die programma’s en altijd op een tv-toestel. Ik heb wel een pc en een tablet, maar die gebruik ik niet om tv te kijken. Sinds kort neem ik ook al eens programma’s op, maar dan eerder voor alle veiligheid, voor het geval dat ik er eens niet in slaag om live te kijken.”

Dat ligt volstrekt anders bij zijn zoon Wim, die stevast uitgesteld kijkt. „Als ik ’s avonds van het werk kom, wil ik eerst tijd maken voor het gezin en het

avondeten. Mijn vrouw en ik kijken daarom liever naar programma’s die we vooraf opnamen, op een moment dat ons goed uitkomt. Wanneer de kinderen in bed liggen, gebeurt het dat we allebei nog wat werk verrichten en intussen een tv-programma afspelen op onze tablet, zoals het *Eurovisiesongfestival*. Zelf kijk ik ook graag naar de programma’s van Jani Kazaltzis of ga ik op zoek naar nieuws uit Limburg, met onder meer nieuwsfragmenten van TV Limburg. Eigenlijk kijk ik nog maar zelden televisie op een tv-toestel.”

De jongste Lenaers, Pieterjan, zit wel geregeld voor het klasieke tv-toestel en dat doet hij graag. „Zoveel als ik maar wil”, beweert hij schalks. ’s Ochtends zet hij de tv aan en kijkt hij naar jeugdzenders als Ketnet of Nickelodeon. Zijn voorkeur gaat daarbij uit naar de tekenfilms van *SpongeBob* en het Ketnetprogramma *Helden*. Wanneer het aanbod hem niet bevalt, of wan-

neer zijn zus bepaalt wat er gekeken wordt, haalt hij zijn tablet boven en gaat hij op zoek naar wat hem wel zint. Vaak zijn dat de filmpjes van de populaire Nederlandse vlogger Enzo Knol. Voor wie even niet kan volgen: een vlogger is iemand die zijn dagboek in de vorm van filmpjes op het internet zet. Wat vindt Pieterjan daar leuk aan? „Gewoon, ik vind dat *chic*,” klinkt het. „Ik wil dat later ook doen.”

„Eigenlijk kijk ik nog maar zelden televisie op een tv-toestel”

Ondanks zijn prille leeftijd kan Pieterjan prima overweg met alle toestellen en afstandsbedieningen. Het is duidelijk, hij is een *digital native*, iemand die opgroeit met technologie.

Opa Vic lacht: „Ik was ongeveer zo oud als Pieterjan toen ik voor het eerst een televisie zag. In on-

ze straat woonde één familie met een tv-toestel. Daar mochten we af en toe eens gaan kijken. Na een uurtje vonden die mensen dan dat het welletjes was geweest en stuurden ze ons terug naar huis.” Heeft hij heimwee naar die tijd? „Nee hoor, ik vind het veel beter zoals het nu is, met een ruim aanbod om uit te kiezen. Neem nu de documentaires op National Geographic, die vind ik echt fantastisch.”

Had de tijd dat iedereen live naar één zender keek toch ook geen voordelen? Had je toen geen magische momenten waarop iedereen ’s anderendaags over hetzelfde programma sprak? „Nee”, zegt Vic, „dat heb ik nooit zo ervaren. Televisieprogramma’s waren voor mij nooit een gespreksonderwerp, of het moest een voetbalwedstrijd zijn.”

Voor Wims generatie was dat anders. „Ik herinner me hoe in mijn jeugd iedereen keek naar bepaalde programma’s, zoals *Het huis van wantrouwen*, met Mark Uytter-

hoeven en Wouter Vandenhaute. Daarover werd dan de volgende dag op school gepraat. Of het eerste seizoen van *De Mol*. Dat was week na week samen kijken en speculeren. Er was nog geen Twitter of Facebook, dat werd in levende lijve besproken. Dat gevoel mis ik nu wel. Toen kon iedereen uitkijken naar de volgende aflevering van een programma. Nu bekijk je een volledig seizoen van een serie wanneer je eens een paar dagen ziek thuis bent.”

Spreekt Pieterjan ook over televisieprogramma’s met zijn vriendjes? „Alleen over het nieuws, als er iets heel ergs gebeurd is, zoals die aanslagen.” Maar tv-helden naspelen, dat doen de jonge snaken wel. „*Power Rangers*”, zegt Pieterjan enthousiast. En kijk, het imiteren van tv-helden herkennen Vic en Wim uit hun eigen jeugd. Zo zijn er dus toch gewoonten die alle generaties met elkaar delen.

Luk VANMAERCKE

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Jongerennummer

KERK & leven, 20 APRIL 2016

Het verheugt me in *KERK & leven* de medewerking van de jeugd te vinden. In het *Dossier* lees ik over Wereldjongerendagen in Toronto, Keulen, Sydney en Madrid. Dit jaar gaat men naar Krakau, in Polen. Dat is allemaal mooi, maar waarom moet men duizenden kilometer vliegen of rijden, als er in elk dorp in België een kerk staat? Daar ziet men nooit een jonge mens.

Ik las dat zelfs de leerkrachten in ons katholieke onderwijs niet meer ter kerke gaan. Ik vind dat die mensen een voorbeeldfunctie hebben.

Ik zie het in mijn eigen familie. Drie van mijn kinderen zijn gedoopt, gevormd en gehuwd in de kerk. Ze staan in het katholiek onderwijs, maar gaan niet meer naar de mis. Ik maakte trouwens aan alle drie de opmerking. Eén van hen is zelfs adviseur in het kleuter- en lager onderwijs.

Mijn besluit? Zoek het niet zo ver, maar doe het hier. Onze

kerken worden weldra afgebroken, krijgen een andere bestemming of worden misschien moskeeën. Helaas.

Maurice MERTENS,
Denderleeuw

Celibaat (1)

KERK & leven, 18 MEI 2016

Zou het niet beter zijn om de celibaatsproblematiek van de priesters meer objectief en met zin voor onderscheid te benaderen, in plaats van te polariseren?

Hoe kunnen bijvoorbeeld trappisten, benedictijnen of franciscanen die voor een streng kloosterleven kozen, gehuwd zijn of kinderen hebben?

Voor seculiere priesters ligt de zaak anders. Het zou de westerse Kerk een boost geven indien de celibaatsverplichting wordt afgeschaft. Er zijn geen theologische bezwaren. Tijdens het eerste millennium waren vele priesters gehuwd. In ons land zijn er nu heel wat gehuwde diakens, die bijna als priester fungeren.

Met sommige van hen zijn er problemen, juist vanwege hun gehuwde status. Rome wordt dus geconfronteerd met problemen in het derde millennium. Problemen die zich ook voordeden in het eerste millennium.

De Kerk is een wereldkerk. Haar structuur maakt dat men in Rome goed is geïnformeerd. De ervaring doet de rest.

Bernard DE LEENER, Brussel

Celibaat (2)

KERK & leven, 18 MEI 2016

Het katholieke priestercelebaat bestaat al heel lang, maar was niet altijd zo absoluut als wij het nu kennen. In de Bijbel zijn argumenten voor en tegen te vinden: Paulus was voor, Petrus was getrouwd. In de eerste eeuwen na Christus waren priesters meestal getrouwd, de ongehuwde of gehuwd-maar-kuise priesters waren vreemde, maar bewonderde uitzonderingen.

Vanaf de vierde eeuw waren er meer priesters ongetrouwd. Op het

Concilie van Elvira (306) werden hogere priesters (dekens en bisschoppen) verplicht tot onthouding, niet tot celibaat. Pas met de eerste twee Lateraanse concilies (1123 en 1139) werd het celibaat algemeen opgelegd. Enkel ongehuwde mannen werden nog toegelaten tot het priesterschap, wat pas in 1917 in het canonieke recht werd ingeschreven. Er waren ook praktische argumenten mee gemoeid, zoals het erfrecht. Van een gehuwde priester erfden zijn vrouw en kinderen, van een ongetrouwd ging de erfenis naar de Kerk. Er was ook het gevaar van nepotisme, het bevoordelen van eigen familieleden.

In de zestiende eeuw kanten onder meer Erasmus en keizer Karel V zich tegen het celibaat. Daarom werd het op het Concilie van Trente (1545-1563) bevestigd als reactie op de huwelijken van protestantse voorgangers.

Het priestercelebaat is geen doctrine, maar een canonieke wet. Dat betekent dat de paus zonder problemen die wet kan

veranderen. Het is een regel, maar geen absoluut principe.

Achiel VILAIN, Kapellen

Vrouwen

KERK & leven, 18 MEI 2016

In verband met het enorm priestertekort en bijgevolg de gebrekkige zielenzorg, moet de Kerk zich dringend bezinnen over de valorisatie van vrouwen. Nu al zijn zij veel meer dan mannen betrokken bij de werking van elke parochie. De rol die vrouwen vandaag in onze openbare samenleving vervullen, wordt steeds groter en is absoluut niet te vergelijken met hun beperkte tweederangsrol in Jezus’ tijd. In sommige universitaire studierichtingen vormen zij de meerderheid. In de Kerk zien we een onderbenutte capaciteit van de helft van de bevolking. Het is de plicht van de Kerk die enorme bron, zowel qua aantal, intellect als inzet, optimaal aan te spreken en in te zetten.

Eric MINSAER, Schoten